

[Madsen-Mygdal.]

Raad, saa melder der sig et andet Spørgsmaal: Hvorledes vil Byernes Befolkning, navnlig Industrien, skaffe Dækning for alt, hvad den indfører af Raastoffer og Kraftmidler? Og det er jo en Side af Sagen, man ikke kan se bort fra, at Industrien ogsaa kan blive nødt til at hjælpe sig selv i saa Henseende. Det er ikke sikkert, at Landbruget er stærkt nok til fortsat at skaffe Dækning for alt, hvad vi i saa Henseende indfører.

Men det, jeg ønsker her at fremholde i Forbindelse med disse Forslag, er, at med en Indtægtsnedgang paa 400—500 Mill. Kr. kan en offentlig Udgift paa 700 Mill. Kr. ikke opretholdes. En Politik, der vil fastholde disse Udgifter, endsiige forhøje dem, vil uvægerlig bryde sammen, og hvis den højtærede Finansminister tror, det er nok at sige, at vi kan skære ned paa Militærudgifterne, har han slet ikke forstaaet, hvad der kræves her, hvis vi vil ud af Krisen og ud af Arbejdsløsheden.

Nu siger den ærede konservative Ordfører: Ja, men der er ingen Nød paa Førde statsfinansielt. Vi har disse fine Opgørelser, Statsregnskabet for det forrige Aar, Forventningerne for det indeværende Aar og et mægtigt Overskud paa det foreliggende Budget. Ja, det kan se meget godt ud i Øjeblikket. Der er i disse Dage indsendt Skatteopgørelser for hele Landet, ogsaa for Landbruget, og der opgiver Landmændene deres Indtægter paa Grundlag af Regnskaber, der er afsluttet i Juni eller Juli forrige Sommer. Det er meget fine Regnskaber, i hvert Fald meget pæne Regnskaber, det kan den ærede Ordfører for Socialdemokratiet have Ret i, og Skatten beregnes paa Grundlag af disse Opgivelser.

Næste Aar; den 1. Februar 1932, opgiver Landmændene deres Indtægter paa Grundlag af et Regnskabsaar, der ender i Juni 1931, og hvori Nedgangen kun har virket den halve Tid, altsaa saa sent som Februar 1932, bliver det kun et halvt daarligt Aar. Først den 1. Februar 1933 kommer de virkelige Regnskaber ind med negativ Indkomst eller Indkomst paa 0 og deromkring. Først i Oktober 1933 begynder Staten — saa meget kommer den bagefter — at opkræve Skat efter disse nu virkelig lave Indkomstopgørelser. Det hele bliver saaledes forskudt, men det er en Forskydning paa Papiret; Virkeligheden lader sig ikke forskyde, desværre. Det er den samme Forskydning, som medfører det, vi nu ser, at den nuværende socialdemokratiske Regering, skønt den ikke har

fremset Lovforslag, der har medført nogen som helst Besparelse, har et fint Statsregnskab, et fint Budget som Følge af de Forholdsregler, den forrige Regering gennemførte.

Men det, der er det afgørende, statsfinansielt set, er, at som Forholdene ligger i Øjeblikket, vil det hverken ad direkte eller indirekte Vej være muligt at opretholde de mægtige Skattebyrder, der hviler paa Befolkningen. Det Krav, der derfor først og fremmest maa stilles til Staten i denne Henseende, er ikke saa meget en Omlægning af Skatterne, men en Nedsættelse af Skatterne, og en saadan er kun mulig gennem en Nedsættelse af Udgifterne.

Jeg vilde ønske, jeg ikke skulde føje det sidste til, for ellers vilde jeg fuldt og helt stille mig ved Siden af det konservative Folkeparti. Det er en overordentlig taknemmelig Rolle at stille Forslag om Nedsættelse af Skatter, og den vil jeg meget gerne deltage i, men det er ikke tilstrækkeligt at foreslaa Skattnedsættelser; man maa ogsaa vise, hvordan det er muligt at undvære disse Indtægter, altsaa paapege Besparelser, der muliggør Skattnedsættelse.

Det er nu blevet sagt, at Vanskelighederne i første Linie rammer de eksporterende Erhverv, og det er jo ogsaa rigtigt, de kommer først til dem, og da Landbruget, som bekendt, indtager den første Plads i den Henseende, er det med Føje, at der i Øjeblikket mest er Tale om denne Krise som en Landbrugskrise, og vi hører jo mange Raad og Formaninger til Landbruget og ogsaa Forslag om alt, hvad der skal gøres, for at Landbruget kan komme igennem, og indenfor Landmændenes egen Kreds, maa jeg tilstaa, fremsættes ogsaa forskellige Forslag, der ikke alle er lige velovervejede, og som i hvert Tilfælde ikke alle vil kunne gennemføres.

Jeg vil for mit Vedkommende haabe, at det danske Landbrug i den Tid, der nu kommer, og som tilvisse kan blive svær nok, vil handle i Overensstemmelse med Landbrugets Traditioner og i den samme Aand, som deres Fædre handlede, da de i en fattig og trang Tid i Slutningen af forrige Aarhundrede afslog den kunstige Hjælp i Form af Toldbeskyttelse eller andet lignende og gennem Samarbejde hjalp sig selv, vendte Kravene ind til sig selv, ikke til Staten eller andre Erhverv, og derigennem skabte en Landbrugsproduktion af forødelde Husdyrpro-